Хлопчик-мізинчик

Рано вранці прокинулися батько з матір'ю і кажуть: «Треба хлопчика-мізинчика завести в ліс і покинути». А він підслухав, що це сказали, він набрав камінчиків біленьких. Вони зібралися і поїхали. От їдуть, а хлопчик-мізинчик кидає та кидає камінці. Приїхали в ліс, кажуть: «Посиди отут. Ми в ярочок з'їздимо за дровами». Прив'язали дошку до дерева, а вітер був. Вітер хлоп та хлоп — він думає, що рубають це хмиз. Настає вечір — їх все немає. Він пішов по своїх камінцях. Прийшов додому.

Назавтра він не почув, що баба сказала дідові: «Завеземо його знову». Він не встиг камінців набрати — схопив крихт хліба. Вони поїхали — він все кидає і кидає, а птахи ці крихти збирають. Приїхали в ліс, кажуть: «Посиди, ми тут в ярочок за хмизом з'їздимо». От вони дошку прив'язали, вона хлоп-хлоп. Він думав, що вони це рубають. От настає вечір — крихти птахи склювали.

От він виліз на сосенку, бачить — вогник. Прийшов до цієї хатинки, де вогник. Бачить — сидить на лаві величезна відьма. Каже: «Тітонько, пусти переночувати». Вона каже: «У мене тут людоїд є, людей їсть. Якщо хочеш, сховаю тебе в скриню». От вона його нагодувала і сховала. От приходить людоїд. Каже: «Фу, руським духом пахне». Відьма відповідає йому: «Де ж пахне?». Він каже: «У скрині». Вона каже: «Шукай». Він відкрив скриню — немає. А хлопчик-мізинчик одягом був закопаний. Він знову закрив скриню і пішов у задню хату. Відьма одразу його взяла, витягла зі скрині, вивела на вулицю, показала дорогу, і він пішов додому. Прийшов і стали жити-поживати та добро наживати.